

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abbonement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
 » » » » 8 fr. buiten »
 Een blad afzonderlyk. 20 centimen.
 De aankondigingen, per drukregel. 13 »
 De reklamen » » » » » 23 »

Ily het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeligere conditiën.

TONGEREN, DEN 10 OCTOBER.

Een feit, dat wy gaen verhalen, geeft, sedert eenige dagen, aen de schyn-liberale dagbladen weêr stof om de katholieken van onverdraegzaamheid te beschuldigen, terwyl blykbaer de onverdraegzaamheid langs bunne zyde is. Een protestantsche dominé eischt voor de begrafenis eener protestantsche dochter eene plaets op het katholiek kerkhof, te midden der katholieken. Is dit geen onzin of ten minste een onbegrypbaer misverstand? Ziehier het feit in kwestie:

Zeker juffer Mignon stierf te Ransart, eene der gemeenten van het arrondissement Charleroi. Zy behoorde aen de protestantsche eeredienst. Dit werd niet betwist. De burgemeester der gemeente wylt eene begraefplaets aen buiten het gewyde gedeelte van het kerkhof. De protestantsche dominé van Charleroi, M. Poinsoot, biedt zich aen en protesteert tegen de begrafenis in ongewyde aerde. Hy vindt de aengeduide plaets niet betamelyk voor iemand die deel heeft gemaekt van zyne geestelyke gemeente. Het schynt hem toe, dat men Mej. Mignon niet begraven te midden der gehalsregten van Ransart... Zou er te Ransart wel ooit iemand gehalsrecht zyn geweest?

De burgemeester wyzyt eenigzins de eerste aenduiding der plaets, ten einde te trachten M. Poinsoot te bevredigen; hy nadert de gewyde aerde der katholieken, doch hy wil den katholieken grond niet laten aenraken, omdat hy zich verplicht acht elke geloofsbedydenis te eerbiedigen, zoowel voor de afgestorvenen als voor de levenden.

M. Poinsoot eischte immer, dat het graf in de gewyde aerde, op het katholiek kerkhof, zou gedolven worden.

De burgemeester heeft zyn besluit gehandhaefd; de gendarmerie is er tusschen gekomen en het lyk der afgestorvene is, na dry dagen twist, neêrgelegd geworden in de rustplaets door de burgerlyke overheid aengezezen.

De prokureur des konings van Charleroi had, zegt men, gelyk gegeven aen den protestantschen dominé, en wilde dat de burgemeester den pastoor der parochie zou verplicht hebben, om eene plaets in de gewyde aerde af te staen.

Wanneer toch zal men tot die eenvoudige gedachte komen, welke allen dergelyken twist moet beletten, en die hierin bestaet, dat elke eeredienst zyn eigen kerkhof

hebbe, of zyn duidelyk afgeteekend gedeelte van het algemeen kerkhof? Dit is het gevoelen van M. Tielemans, kamer-voorzitter van ons hof van beroep, een man van kennis, van ondervinding, en geenszins van klerikalismus verdacht.

Onder den titel: *Wat gewordt er van de persvryheid in België*, kondigt de *Bien public* van Gent een artikel af waarin melding wordt gemaekt van een ongelooflyk feit en dat wel geschikt is om onrust te baren wegens de neigingen welke de magistratuur aengaende de drukpers bezielen.

Ziehier waervan er kwestie is: Een vlaemsch weekblad van Dendermonde, de *Belg*, kondigde in zyn nummer van 30 november laetstleden eene kritiek af nopens den geldelyken toestand der stad. Het gemeentelyk budget voor 1863 was sedert verscheidene weken gestemd en was niet aengeplakt geworden binnen den tyd door de wet daertoe bepaeld, op het oogmerk dat het artikel van den *Belg* verscheen. De redens dezer wetschending opzoekende, vroeg de *Belg* of de gemeente magistraten vreesden den geldelyken toestand der stad te openbaren. « Wy weten niet, zegde hy, wat er omgaet; maer wy zyn overtuigd dat, te rekenen van 1861, de stadsschuld aengegroeid is met 150,000 fr.; wy zullen het bewyzen nadat het budget van 1863 en de rekeningen van 1862 zullen aengeplakt geweest zyn.... Voegen wy erby dat, zoo de werken door het budget van 1863 voorgesteld, moeten uitgevoerd worden, de nieuwe gemeenteschuld nog veel aenzienlyker worden zal. Waer brengt ons dit naer toe? Wy gaen allengskens eene onvermydelyke bankroet te gemoet. »

Dit artikel heeft aenleiding gegeven tot een proces tegen den *Belg* ingespannen door het gemeente bestuur van Dendermonde. Dit eischte schadevergoeding op grond dat het aengeklaegde artikel valsche en logenachtige aentygingen bevatte, van aert om het krediet der stad te verminderen. Het tribunael dit stelsel aenveerdende, heeft aen de stad 1,500 fr. schadevergoeding toegestaan onder vorm van inlassinging van het vonnis in de verschillende dagbladen en aenplakking van het zelfde vonnis in de gemeenten van het arrondissement Dendermonde. Uit het vonnis blykt dat de kritiek van het finantieel bestuur eener stad of des Staets onmogelyk is geworden

myn bed om myne schoone tafereelen verwezenlykt te zien.

Ik was niet langzaam met myn toilet te maken, spoedig was ik geschoren en gekleed; maer juist was ik bezig, my, in myne schoone breede, gemakkelyke, bruine lakensche jas te wikkelen, toen er iets, krik-krak ging, en ik bespeurde dat de zoom wel een halve voet lang was los gescheurd. Was het met de waardigheid van een nieuw benoemden Lord Major bestaenbaar geweest te vloeken, ik zoude geloof ik in dit oogeblik den kleermaker, die zoo slecht gewerkt had, naer eene andere wereld hebben gewenscht reeds hoorde ik in de verte, maer nu in erust, de trompetten schallen — rytuigen op en neder ryden; reeds liepen opperschouten (1) — kapellanen stafdragers — slippendragers — zwaerddragers — waterschouten — geheimschryvers, Mr Common Hunt, de stadsklerk en de klerken van de afgevaardigden door elkander. De klokken luidden, en ik — ik zat, helaes met eene scheur in myn jas alleen. Er was slechts een middel: de kamier van myne vrouw, een vriendelyk ervarenschepsel, befeel en verpligtend, en steeds gereed, om aen alles hare handen te slaen wat nuttig was, kwam my ter hulp en in minder dan vyftien minuten herstelde haer yver, te midden der verwarring het ongeluk en deed er my uitzien, dat ik waerdig kon geheeten worden, my te vertoonen aen de geheele burgery van Londen.

Toen ik gekleed was, klopte ik aen de deur, van mevrouw Scropps, trad binnen, en vroeg haer of zy my zoo goed genoeg dacht — de lieve ziel gaf my, na de puntig gekante franje die zy zoo goed was geweest van haren eigenen onderrok voor dit doel af te knippen in orde schikkende, en myn zak regt doende, het zoetste en teelerste afscheid, dat men veronderstellen kan. Ik wensch uwe Lordschap geluk en gezondheid zeide zy.

(1) Van graefschappen.

en dat de drukpers verhinderd is de grootste harer pligten te volbrengen.

Wy zyn op goeden weg. Onze grondwettelyke vryheden ontwikkelen zich meer en meer onder het vaderlyk, verlichtend en vryzinnig bestuur dat het land overheerscht.

Mynheer de Redakteur,

Het zyn niet alle koks die lange messen dragen, zegt een oud spreekwoord. Het zyn ook niet alle liberalen, zeg ik op myn beurt, die mannen die dan altyd groote woorden in den mond hebben, wanneer er kwestie is van hunne zaken te doen marcheeren en hunnen winkel te doen floreeren.

Op myne ziel ik geloof dat ik liberael ben ofschoon ik niets gemeen wil hebben met degene die loochenen hetgeen wy als katholyke eeren, met degene welke hunne regering stelsels met oorbetoverende woorden uitleggen, hunne wetten — uit haet van kerk en godsdienst gedragen — met de schoonste kleuren afschilderen en gelyk de kwakzalvers met den zegel van het *progres* bestempelen. Neen, ik herbael het, met die mannen heb ik niets gemeen, en nochtans zy ook noemen zich liberalen.

Gebeurt liet dat een van ons uitroep met den heer de Thieux: *Leve Pius IX, de vader der kerk! Leve onze Koning de vader des Vaderlands!* Haro! roept de liberale klik; haro! op de retrograden die Roome vóór hun vaderland lof toe zwaaijen. — Als of onze gevoelens als katholyk niet met onze burgerpligten zouden kunnen geaerd gaen!

Ja zoo meenen zy het, en in den naem der vryheid, ontkennen zy ons de vryheid van geweten. Welke vermetele dwaesheid!

Hoort Boniface, sprekende over de gewaende schending der grafstele van de vrydenkers: « Een burger « (vry volgens de constitutie) gaet niet naer mis, naer « vespers of naer biechtstoel; dat regt heeft hy. Hy « zoekt het goed te doen, het kwaed te vlugten en in « vrede te sterven. Ily sterft en de burgerlyke overheid, « begraaft hem op den kerkhof... en op het oogeblik « dat God hierboven de ziel ontvangt en zegent, dan « verzamelen, dan bewegen zich de katholieken, en « zonder respect voor de droefheid der familie komen « zy dat graf opdelfen en die *aleerwaerde* doelen in

— Saertje gy zyt een engel zeide ik, en na alzo haer en myne dochters, die bezig waren met zich te kleeden, gekust te hebben, steeg ik de trappen af om den bewustens dag aen te vaugen, waer op ik het verbeven standpunt van myne grootheid bereikte.

Nooit zal ik de buigingen, de beleeftheden of hoe de Schouten voor my kropen — hoe de griffier lachte — hoe de gemeente Drost (1) aen myne voeten stond, en hoe de triumfsvagen het volk betooverde, vergeten; en toen ik, na ontbeten te hebben, in dit glazen en vergulde huis op wielen, de statiekoets, stapte, en myn zwaerddrager op zyne laerzen hoorde kloppen, met het staetszwaard in zyne hand, verloor ik my in eene droom; ik wierp my met al myne begrypelyke waerdigheid op myne zitplaets in het rytuig achterover; doch niet zonder schade; want te midden van myn gemak en luister brak ik het fyn gepunte stalen gevest van myn zwaard, door er toevallig myne geheele ligchaems zwaerte, regt, of liever slechts op den top er van te laten rusten.

Doch wat was het gevest van een zwaard, of eene kleine kneuzing voor my? Ik was immers de Lord Major, de grootste man van de grootste stad van de grootste statie (2) der wereld.

Het volk vervulde myne verwachting en het: brave Scropps! en Scropps voor altyd! weêrgalmde op nieuw, toen wy langzaam en majestueus voortgingen naer de rivier, ofschoon eene dikke mist verbinderde, dat wy beter gezien werden en die de keel van de zwaerddrager der mate aendeed, dat hy genoodzaekt was, gedurende den optogt,

(1) Een ambtenaar in koninglyke dienst om verraders van hoogen rang in hechtenis te nemen.

(2) Een Engelsche leugen welke de vertaler voor rekening van den schryver laet.

EEN JAER VAN GROOTHEID.

VRY NAER HET ENGELSCH.

(Vervolg.)

De dagen gingen my langzaam voort, en schenen my weken te zyn, tot eindelyk de achtste November verscheen, waerop het zeker was, dat ik Lord Mayor zou worden.

Nu moest ik den eed afleggen, en de Civic insignia (1) werd my overhandigd — ik gaf hem aen de dienstdoende Officieren over — myn Kapellaen stond in myne nabyheid — de schildknepen van myn huis stonden achter my, en — de zaek was afgedaen. Nooit zal ik het tintelend gevoel in myne ooren vergeten, toen ik voor het eerst Mylord genoemd werd. Ik twyfelde zelfs of het tegen my of een ander gerigt was, en aezelde te antwoorden doch het was zoo; de prachtsregering was begonnen, en na de gewone eerbewyzingen van die plegtigheid ontvangen te hebben, ging ik naer huis en vroeg te bed, ten einde frisch te zyn voor de vermoeyenissen van den volgenden dag. Stapen deed ik ovenwel niet — hoe kon het ook? Een groot gedeelte van den nacht beraedslaegde ik met myne bedgenoot, mevrouw Scropps, over verschillende schikkingen en hunne cavaliers bepalende. De wind, die door den schoorsteen klouk, scheen my de vruedekreet des volks te wezen — het gekraei der hansen in de hokken achter het huis, hield ik voor trompetgeschal, dat in de verte vernomen werd; en het gewone toevallige leven in het huisgezin, dacht ik de pistoolschoten van Bangate te zyn, myn vertrek naer Westminster aankondigende — alzo dommelde en solde ik den nacht door, tot dat de langgewenschte dag dauwde, en sprong haestig uit

(1) Een krans van eikenloof.